

Тѣй минаха нѣколко дни. Малката Нимфа седѣше на мраморнитѣ камъне и гледаше въ водата... Какво ли правятъ нейнитѣ сестрици? Сърдчицето ѝ се кжсаше отъ мъжи по тѣхъ и по горскитѣ хубости. . . Прѣзъ сълзитѣ си тя виждаше зеленитѣ гори отъ джбове и бѣлостебли брѣзи . . . Тѣ бѣха спуснали вѣйкитѣ си въ скръбъ по нея, а птичкитѣ бѣха прѣстанали да пѣятъ.

— Кажете ми, какво правятъ моитѣ сестрици тамъ, на слънчевия божи свѣтъ? — попита тя лебедитѣ, които приближиха до нея и я гледаха съ голѣмитѣ си тъмни очи . . . Проклѣта корона, обкичена съ бисери и диаманти! — Кажете ми — има ли нѣщо по-свѣтло отъ слънцето и по-безцѣнно отъ прѣсния горски въздухъ и неговата свобода? Има ли по-свѣтли диаманти отъ звѣздитѣ, които вечеръ трепкатъ между върховетѣ на дърветата? Има ли по-хубава корона отъ синия небесенъ сводъ?

Тогава единъ отъ лебедитѣ, който имаше златно перо на челото, и затова изглеждаше по-уменъ отъ другитѣ, сложи глава на колѣното ѝ и — за нейно най-голѣмо очудване — каза:

— Мъничка Нимфе, лебедътъ е безгласенъ, както сж рибитѣ. Но ние не сме лебеди: ние бѣхме три сестри, три Нимфи, хубави и свободни като тебе. Насъ доведе тукъ сжщата корона, която доведе и тебе. Едно и сжщо любопитство, едни и сжщи жажди — да бждемъ красиви, богати и свѣтли. Ала скоро и намъ дотегна всичко тукъ; и ние сжщо тѣй затжжихме за горитѣ и слънцето, за храститѣ, цѣфнала люляка и за китнитѣ брѣгове на рѣката... Златото и скжпоцѣнноститѣ тукъ ни станаха студени и ствратителни, и ние напуста дирехме случай да